

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

משחק בסביבון

מספרת: גב' לואיס הגר

הבן שלי, כשהיה בגיל שש, הלך לבקר את הרבנית יחד עם אביו בחג החנוכה.
הרבנית שידעה מראש על הביקור המתוכנן, רצתה להיות בטוחה שלילד הקטן יהיה במה להתעסק ולשחק במהלך הביקור ולכן קנתה לו מראש סביבון גדול מלא בסוכריות קטנטנות. הרבנית לא רק נתנה לו את הסביבון, אלא הרבנית בעצמה שיחקה איתו את המשחק. יחד הם סובבו את הסביבון, ציפו לראות על איזה אות הוא יפול ומי ינצח. היה נפלא לראות את החביבות של הרבנית במהלך המשחק. היה נראה ששני המשחקים חווים הנאה גדולה מהמשחק המשותף.

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

אופטימיות בזמן קושי

מספרת: גב' לואיס הגר

אמא שלי חלתה במחלה קשה מאד, שיש בה גם סכנת חיים ל"ע. כולנו, כל בני המשפחה, היינו מודאגים מאוד מהעתיד ומבולבלים מההליך הרפואי, לא ידענו אילו טיפולים נכון לעשות, ותחזיות הרופאים רק הוסיפו לתחושת החרדה והדאגה.

באותה תקופה נסעתי לניו יורק והלכתי לבקר את הרבנית. שוחחנו על מצבה של אמי ועל מה שעלינו לעשות עבודה. המצב, כאמור, היה מאוד מתוח וקשה אך כשדיברתי עם הרבנית נוכחתי לראות עד כמה היא אופטימית עם מבט חיובי. הייתי מופתעת לראות שלפני שהגעתי היא כבר עשתה עבודת מחקר רצינית על סוג המחלה הספציפית הזו, ודאגה לספר לי על סוגי טיפולים ותרופות שונות שקיימות. בנוסף למידע הרפואי, היא שוחחה עמי על החשיבות הגדולה של חשיבה חיובית, עבורנו ועבור אמנו. ועד כמה עלינו לדאוג תמיד להיות במצב רוח חיובי ואופטימי.

עזבתי את ביתה במצב רוח שונה לגמרי מכפי שנכנסתי, וסוף סוף הרגשתי מוכנה נפשית להתמודד עם האתגר העומד לפנינו. ברוך ה', לאחר הליך ארוך ומורכב אמי החלימה.

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

דאגה כנה לבחורים

מספרת: גב' לאה כהן

בתחילת שנות המ"ם, ראש ישיבה נודע בסאטמר יחד עם קבוצת בחורים החלו ללמוד תניא וחסידות, ואף החלו להשתתף בהתוועדויות של הרבי. כמובן שהכל התרחש בסודיות מוחלטת מפחד שחבריהם ומכריהם יציקו להם בעקבות כך. לאט לאט הם התקרבו יותר ויותר לרבי ולדרכי החסידות, ולאחר כמה שנים של סודיות ומחבוא הם החליטו שהגיע הזמן לגלות את "הסוד" ולהפוך לחב"דניקים בצורה מלאה.

כמובן שהענין התפרסם בסאטמר כאש בשדה קוצים והקהילה יצאה נגד הבחורים וראש הישיבה ונגד חב"ד בכלל בצורה חריפה מאוד. הבחורים, יחד עם ראש הישיבה, סבלו צרות צרורות וגם קהילת חב"ד הסמוכה סבלה מנחת זרועם, גם הורי הבחורים עצמם יצאו נגדם והשתתפו במחאות נגד התקרבותם לחב"ד.

בעלי (ר' יואל כהן - ה'חוזר' של הרבי) עמד לצד אותם בחורים ועזר להם מאוד, באותה תקופה שוחחתי עם הרבנית, והיה מאד מענין ומלמד, לשמוע את השאלות שלה על הנושא. השאלות עסקו במצב הגשמי של הבחורים, מי דואג להם ולרווחתם, וכן שאלות רבות על השפעתה של המחלוקת על הוריהם וישיבותיהם:

- איך מתמודדים הורי הבחורים עם השינוי של ילדיהם?
- האם משפחותיהם סובלים מהצקות בעקבות התקרבות הילדים לליובאוויטש?
- האם הבחורים עדיין שומרים על כיבוד הורים? האם ימשיכו לשמור איתם על קשר?
- איך מתמודדות הישיבות בהם למדו הבחורים עם המצב?
- איך מתמודדים הבחורים עצמם עם שינוי כ"כ גדול בחייהם?
- אם הבחורים מנודים בצורה גורפת בקהילה, איך ימצאו שידוך בבוא הז

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

ב"ה

הפטל שנשפך

מספר: הרב שמואל לו

כשהייתי חתן צעיר, היתה לי הזכות להכנס לבקר את הרבנית בביתה יחד עם כלתי והוריה. השולחן במטבח היה ערוך בצורה יפה והרבנית הכינה עבורנו משקה פטל עם כוסות קריסטל וקשי זכוכית.

הרבנית ביקשה ממני למזוג את המשקה לכל המסובים וכך אכן עשיתי. בשלב מסוים דחפתי בטעות עם היד את אחת הכוסות והיא נשפכה על השולחן. צפיתי בבעתה במשקה הצבעוני נשפך, מתפשט ומכתים את מפת השולחן הצחורה, אתם יכולים רק לתאר כיצד הרגשתי באותו רגע.

הרבנית, שראתה במצוקתי, הכריזה מיד: "סימן ברכה!"

לאחר מכן אמר לי חמי, שהרבנית הסתכלה על המשקה השפוך בכזה אושר עד שכמעט התפתה לשפוך על השולחן עוד כוס...

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

לייקר זמן וכסף של האחר

מספר: ר' מענדל נוטיק

אחת העבודות הרבות שהיו לי בבית הרבי והרבנית היתה עריכת קניות בחנויות שונות בקראון הייטס. לעתים הייתי גם משלם את חשבוניותיה של הרבנית בחנויות. כשהייתי מגיע לביתה, הכסף היה מחכה לי על השולחן יחד עם הקבלות אותם הייתי צריך לשלם, כך שרק הייתי צריך לקחת וללכת.

בכל פעם, לפני שלקחתי את הכסף, היתה הרבנית מבקשת ממני לספור את הכסף שוב ולוודא שבידי הסכום הנכון. הרבנית אף הסבירה: "בבית אבי (כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע) למדתי ש"געלט האט ליב א חשבון און מיט יענעמ'ס געלט דארף מען זיך זיכער היטן" (כסף אוהב חשבון מדויק, ועם כסף של מישהו אחר יש להזהר מאוד).

כשהיתה אמורה לפגוש מישהו וחשבה שאולי תתאחר קצת, היתה מיד מתקשרת לדווח על האיחור "אני מאוד מצטערת" היתה מתנצלת "אך אצטרך לאחר קצת" או לפעמים "קיבלתי שיחת טלפון חשובה" - מאנגליה או מארץ ישראל - "יקח לי עוד כעשר דקות להגיע.." תמיד הבהירה את עצמה מראש. זמנו של האחר היה חשוב ורציני מאוד עבורה.

רק בכדי לשבר את האוזן יש להוסיף, אני הייתי אז בן 15, 16, 17, תלמיד צעיר בישיבה, אך למרות זאת, זמני היה יקר מאוד עבורה והיא תמיד התנהגה עמי בצורה מכבדת.

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

ב"ה

תנסי!

מספרת: גב' לוואיס הגר

כפי שידוע לכולם, הרבי עודד ודחף את כל החסידים, אנשים נשים וטף להתעסק כמה שיותר ב'מבצעים' ולזכות יהודים בקיום המצוות. באופן אישי היתה לי דילמה שהציקה לי, מצד אחד, כחסידה של הרבי רציתי לעשות את מה שהרבי רוצה ממני בצורה מלאה. אך מצד שני הייתי מאוד ביישנית וחשתי לא בנוח לגשת לנשים שאני לא מכירה, לשאול האם הן יהודיות ולשוחח על קיום המצוות. בעיה זו לא נתנה לי מנוח.

כיוון שחשתי בנח לשוחח עם הרבנית, שיתפתי אותה בדילמה שלי. היא הבינה אותי מאוד, הבינה את אישיותי ואת תחושותיי ואמרה לי "עוד יבוא יום..." היא מעולם לא נתנה לי את התחושה שהבושה שלי היא "בעיה". אך יחד עם זאת היא עודדה אותי תמיד לנסות ולהתאמץ קצת יותר, היא עשתה זאת בכזו עדינות שאז לא חשתי בכך, אך כעת כשאני חוזרת לאותה התקופה אני רואה כיצד ע"י הרמזים העדינים והעצות המועילות, עודדה אותי הרבנית להתגבר על הבושה, וגרמה לי להיות מסוגלת להתגבר על עצמי.

"אני בטוחה שאת יכולה לעשות את זה!" אמרה לי תמיד, "תנסי, תראי שאת יכולה!"

היום, כיו"ר של ארגון "חי"- ארגון שמספק עזרה ועידוד למשפחות של חולים במחלה הנוראה ל"ע, אני מוצאת את הדרכים לפרסם ולשוחח עם יהודים רבים על כמה מה'מבצעים'. כיום, ב"ה, אני הרבה יותר דומיננטית ופעילה, ואני משתדלת לנצל זאת בשביל להשפיע על משפחות רבות, משפחות הנעזרים וחבריי לעבודה, להתחזק ביהדות וקיום המצוות.

בתת המודע שלי אני תמיד שומעת את קולה של הרבנית מהדהד "אני בטוחה שאת יכולה לעשות את זה!, תנסי, תראי שאת יכולה!"

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

ההבטחה שקוימה

מספר: ד"ר אלן ניומארק

התבקשתי לטפל ב"גב' שניאורסון מרחוב פרזידנט", בביקוריי הראשונים אצלה כלל לא ידעתי שזוהי הרבנית. אחרי כמה ביקורים, אנשים החלו לומר לי "אתה יודע במי אתה מטפל?! זו הרבנית!" וכך, בפעם הבאה שהגעתי לביתה אמרתי לה "לו הייתי יודע במי מדובר הייתי חובש כיפה לפני כניסתי..". היא ענתה לי "עליך לחבוש כיפה בשביל עצמך, לא בשבילי". בזמנו חשבתי לעצמי "אולי יום אחד, מי יודע".

במהלך אחד מביקוריי, שאלה אותי הרבנית האם אני נשוי, עניתי לה שלא והוספתי שלא מזדמן לי לפגוש בחורות יהודיות. היא אמרה לי "קח את הזמן, אל תמהר, רק תבטיח לי שתתחתן עם יהודיה", הבטחתי והיא שמחה וענתה "הכל יהיה בסדר". זו היתה הברכה הראשונה שקיבלתי מהרבנית.

שנים חלפו, בשנת תשנ"ט (11 שנים לאחר הסתלקות הרבנית), הייתי כבר בן 44 ולמרות כל החיפושים והפגישות עדיין לא מצאתי את שידוכי. תמיד זכרתי שהרבנית היא זו ששכנעה אותי להתחתן רק עם יהודיה, ובשלב מסוים אמרתי לעצמי שעליי ללכת לבקר את מי שדאגה לי וברכה אותי שהכל יהיה בסדר. נסעתי לבית החיים, והלכתי להתפלל על קברה של הרבנית. עמדתי שם ואמרתי "מרת שניאורסון, אני חייב כבר להתחתן, אני רוצה לסיים כבר את מסכת החיפושים. הבטחת לי שהכל יהיה בסדר".

לאחר חודשיים, פגשתי את אשתי. בחורה יהודיה נפלאה. פניתי חזרה לרבנית והודתי מקרב לב.

יחד הקמנו משפחה יהודית לתפארת, ארבעה ילדים שומרי מצוות בצורה מלאה שמסיבים לנו נחת יהודי אמיתי.

קבר
הרבנית
חי' מושקא

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

דאגה לשלוחים חדשים

מספרת: מרת בתיה אזימוב ע"ה

בשנת תשל"ח ביקרתי את הרבנית בביתה. במהלך שיחתנו הרבנית התעניינה מאוד בהסתדרותם של משפחות השלוחים החדשים.

היא דאגה להם מאוד - שלוחים שהגיעו למקום עם שפה זרה, תרבות חיים שונה וכו'. בחלק מהערים בהם חיו השלוחים לא היה חינוך יהודי לילדים והם היו צריכים ללמוד בבית עם ההורים.

הזוגות הצעירים מתגוררים הרחק מהוריהם וממשפחתם, הטיסות לאמריקה באותם ימים היו יקרות מאוד. אפילו שיחות טלפון היו יקרות - כמה דולרים לכל דקת שיחה - ולכן לא יכלו לשוחח שיחות ארוכות. הילדים לא ראו את משפחתם הרחבה ואפילו לא שוחחו עמם תכופות. הרבנית היתה מוטרדת. אני ניסיתי להרגיע אותה ואמרתי שזהו החינוך אותו קיבלו השלוחים - לנסוע ולהפיץ יהדות במקומות רחוקים, והם שמחים בזה. הרבנית אמרה לי שלמרות שעבורי זה אולי קל יותר אך לא אצל כולם המצב אכן כך, והיא המשיכה להביע את האכפתיות שלה עבורם.

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

מתנה מהשלוחות

מספרת: גב' לאה כהן

הרבנית שוחחה עמי פעמים רבות על ההתמסרות היומיומית והמסירות נפש של השלוחים. פעמים תכופות ציינה שהזוגות הצעירים שיצאו לשליחות, עזבו את החום והנוחות של אזור יהודי וחסידי, ונסעו למקומות רחוקים שבשר כשר או חלב ישראל אינם בנמצא, חלקם אף צריכים לאפות בעצמם לחם כשר.

והיא הוסיפה: **"און זיי טוען דאס אזוי שיין און אזוי בכבוד"** (והם עושים זאת בצורה כזו יפה ומכובדת).

פעם, במהלך אחד מביקוריי, היא הראתה לי מתנה יפהפיה עבודת יד שמונחת על השולחן, "ראי, לאה, מה השלוחים שלחו לי" היא אמרה. "הם כ"כ עסוקים ובכל זאת מצאו זמן לחשוב עליי" היא הוסיפה בהתרגשות, והמשיכה לתאר את עבודת השלוחים בגאווה.

ואז סיימה "אך למה שלחו לי? מי אני בכלל?"

עניתי לה "הרבנית, את לא יודעת כמה את יקרה עבור השלוחים?" הרבנית הביטה עליי עם מבט מחייך-מה, אך לא היתה כ"כ מרוצה ממני, היא אמרה לי ביטוי ברוסית שמשמעו "את לא נותנת להם מספיק כבוד, את לא באמת מבינה אלו קשיים ואתגרים עוברים השלוחים. אם היית מעריכה זאת, היית מבינה שאין להם זמן לבזבז עליי".

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

טנקי המצות בארץ ישראל

מספרת: גב' לואיס הגר, לונדון

ביקרתי אצל הרבנית ושוחחתי עמה בצורה תכופה. בכל פעם ששוחחנו היא היתה מספרת לי על פעולותיו של הרבי, על הפרוייקטים והמבצעים החדשים. היא סיפרה לי על צבאות ה', מבצע נש"ק וכך הלאה. היא אף סיפרה לי על פעולותיהם של החסידים בארץ ישראל וכיצד הם פועלים עם חיילי צה"ל.

באחד הביקורים, הרבנית ביקשה מאחד מעוזרי הבית להביא את סרט הצילום של תמונות מטנקי המבצעים בארץ, כיצד הם נוסעים ומבקרים חיילים בבסיסים מרוחקים, מביאים להם אוכל ומשמחים אותם.

היא היתה כל כך גאה בתמונות הללו ורצתה לשתף אותי בנחת שרוותה מפעולותיו של הרבי.

בשנות ההקמה של צבאות ה' היא אמרה לי פעם "אני יודעת כיצד זה עובד ומצליח כאן באמריקה, אך כיצד קיבלו זאת הילדים בלונדון?"

כמובן ששמחתי לספר לה על ההתלהבות הגדולה של הילדים וכיצד הם להוטים לעלות ולהתקדם בדרגות.

עיניה זרחו מאושר, חיוך רחב עלה על פניה ובבישנות-מה אמרה לי "לבעלי היה רעיון טוב, לא כך?"

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

ב"ה

עבודה משותפת

מספר: הרב אשר זיילינגולד

הייתי חלק מקבוצת בחורים שנהגו ללכת מאחורי הרבי כשצעד בלילה בחזרה לביתו, ע"מ ללוות את הרבי בכבוד הנדרש. החגים, היו הפעמים היחידות בהם הרבי והרבנית צעדו יחד מ077 חזרה הביתה.

באחת השנים, לאחר ה'סדר', שנערך בדירת הרבי הרי"צ ב770, הרבי והרבנית צעדו יחד ברחוב יוניון ולפתע עצרו בחזית הבנין שהפך לימים ל'כולל' (הבית השני מרחוב קינגסטון). הרבי והרבנית עמדו שם כ15 דקות ודברו על הבנין תוך שהם מצביעים על נקודות מסויימות. היה נראה שהם מתכננים יחד כיצד ניתן להשתמש בקומות השונות, ואלו שיפוצים נצרכים כדי להפוך אותו לבנין שימושי לצרכי הכולל.

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

הגביע ההפוך

מספר: ר' מנחם יוניק

בליל שמחת תורה תשמ"ו, הרבי התוועד בצורה מיוחדת ושמחה להפליא לפני ההקפות. לאחר השיחה הראשונה, הרבי נעמד על מקומו ורקד במרץ לשירת הקהל.

במהלך ההתוועדות, הרבי סיים את היין בגביעו והפך את הגביע, תוך שהורה לכל הקהל לעשות כך עם כוסותיהם. תוך כדי הניגונים, הרבי החזיק את הגביע ההפוך בידו ונופף בו מצד לצד. בשיחה לאחר מכן, הרבי הסביר את המקור להנהגה זו על פי 'נגלה' והשווה זאת לכוסות הפוכים במנורת בית המקדש.

מאוחר יותר באותו ערב, הלכתי לבקר את הרבנית ששהתה בספריה, וסיפרתי לה על ההתוועדות המיוחדת. תיארתי לה בפרוטרוט כיצד הרבי הפך את הגביע והורה לכולם לעשות כן.

תוך שאני ממשיך לספר והיא מקשיבה, שמתי לב שהרבנית לקחה בקבוק קטן של ליקר שהיה על השולחן לפנייה והפכה אותו.. היא עשתה זאת בצורה עדינה כזו, שכמעט ולא יכלו לשים לב לכך.

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

הגנה על הרבי

מספר: הרב זלמן גוראריה

ר' זלמן לקח פעם את הרבנית לביקור אצל רופא עיניים. בסיום הבדיקה, הסביר הרופא שיש שתי אפשרויות לטיפול בעיניים, ועל הרבנית לבחור איזה טיפול היא מעדיפה.

בנסיעה חזרה, הפטיר ר' זלמן בשיחתו עם הרבנית שודאי היא תשאל את הרבי לחוות דעתו באיזה טיפול לבחור. ביודעו כי אלפי חסידים ויהודים ברחבי העולם שואלים את עצתו וברכתו של הרבי בעניינים שכאלו ואחרים, העריך ר' זלמן כי ודאי שהרבנית תעשה כן. הרבנית השיבה בצורה החלטית, שהיא אינה מתכננת לשאול את הרבי, כיוון שאינה רוצה לגרום לרבי עגמת נפש. ולכן, הוסיפה, רוצה היא שר' זלמן ייעץ לה ויעזור לה בהחלטה איזה טיפול לבחור.

ר' זלמן לא ידע מה לעשות, הרבנית רוצה שהוא ייעץ לה מה לעשות!...

בסופו של דבר החליט לכתוב לרבי את כל הסיפור ולשאול את הרבי מה עליו לייעץ לרבנית לעשות, וכך אכן עשה. הרבי ענה לו והדריך אותו מה לעשות בקשר לטיפול, ואז הוסיף, שעל ר' זלמן לא לדווח לרבנית שהוא סיפר זאת לרבי, כיוון שזה יגרום לרבנית צער...

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

בהירות בשעת משבר

מספר: הרב יהודה קרינסקי

זה היה בשעה 5:30 בבוקר של שמיני עצרת תשל"ח, הרבי עבר באותה שעה התקף-לב שני וחריף והמצב היה מצב של פיקוח נפש מוחלט, סכנת חיים מוחשית עבור הרבי. מוקדם יותר באותו ערב, הרבי הבהיר את דעתו הברורה שרצונו הוא להשאר ב-770, למרות הפצרות והחלטות הרופאים שהחליטו שעל הרבי להתפנות לבית רפואה באופן מידי. בבית הרפואה קיים ציוד רפואי משוכלל, תרופות ורופאי לב מומחים, ועל הרבי לעבור לשם בצורה דחופה. תוך כדי ששוחחנו ביננו על המצב החמור ומה שעלינו לעשות, הרבנית ירדה מהקומה השניה ב-770. הרופאים פגשו אותה, והבהירו לה את דעתם המוחלטת שאין לבזבז זמן, חיינו של הרבי בסכנה ועליו לעבור לבית הרפואה מיד. הרבנית נשארה רגועה ושאלה "ומה אומר בעלי על המצב?" הרופאים אמרו לה שהרבי לא רוצה בשום אופן להתפנות לבית רפואה, הוא אמר מוקדם יותר שברצונו להשאר ב-770 ולעבור את הטיפול הנדרשים שם. כל הנוכחים ציפו בקוצר רוח לתגובתה של הרבנית, כזוגתו של הרבי, ההחלטה הינה בידיה.

ללא היסוס, ענתה הרבנית "לאורך השנים בהם מכירה אני את בעלי, הרבי, מעולם לא היה רגע בו הוא לא שלט על עצמו בצורה מוחלטת. אינני יכולה לאפשר לכם להעביר אותו לבית רפואה נגד רצונו".

זה היה רגע מפחיד. רק כמה שעות לאחר מכן, הצטרף רופא צעיר בשם ד"ר אירה וייס לצוות הרופאים והחליט לשמוע בקול הרבי והרבנית, הרבי נשאר ב-770, וב"ה החלים בצורה מוחלטת.

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

הרבי שיין לחסידים

מספר: הרב יהודה קרינסקי

בחודש כסלו תשמ"ו, סיימנו כשלושה חודשים של עבודה מאומצת בהכנת המסמכים, הראיות והעדויות הנדרשות למשפט הספרים. בודענו כמה מתח מלווה בהגשת עדות לבית המשפט, שאלתי את הרבי האם עלינו להתאמץ ולנסות למנוע מהצד שכנגד להכריח את הרבנית להעיד, ובכך למנוע ממנה, בגילה המבוגר, את המתח והלחץ הכרוכים בתהליך של הגשת עדות וחקירה. הרבי ענה, שאין לנו מה לדאוג, הרבנית תעשה עבודה מצוינת בעדותה, והיא תעבור את זה בקלות רבה.

תהליך העדות התבצע בבית הרבי והרבנית, בשולחן הסלון ישבו עורכי הדין שלנו, עורכי הדין שלהם וצוות שלם של עוזרים שתחקרו את הרבנית. הגשת עדות היא בדרך כלל הליך מסובך, ועורכי הדין מנסים לבלבל את העד עם שאלות ועובדות. לאורך כל מהלך העדות, הרבנית נשארה מיושבת בדעתה והתנהגה בצורה מלכותית, כמנהגה. הרבנית השיבה לכל השאלות בצורה חדה, מחושבת ותמציתית, ללא השמעת מילה אחת מיותרת.

עורכי הדין של הצד השני היו מתוסכלים מאי הצלחתם להפחיד ולבלבל את הרבנית. בסוף העדות, הם השליכו את עפרוניהם בתחושת תסכול וייאוש. לקראת הסוף, שאל אחד מעורכי הדין את הרבנית "גב' שניאורסון, למי שייכים הספרים שבספריה, לאבך או לחסידים?" הרבנית השיבה כי הספרים שייכים לחסידים כיוון ש"אבי וכל רכושו שייכים לחסידים". בסופו של דבר, התברר כי עדותה של הרבנית היתה גורם מכריע בנצחון המשפט.

כשהרבי שמע על התשובה שענתה ועל העדות בכלל, הרבי אמר "הרי אמרת שהיא תעבור זאת בקלות רבה". במהלך הדיון בבית המשפט, ביקש השופט לצפות בוידאו מעדות הרבנית. ולמרות שבכלל במהלך המשפט, השופט נמנע מלהביע את מחשבותיו, כשראה את עדות הרבנית התבטא בהתפעלות: "מצוין".

והחי יתן אל לבו
TAKE to HEART

יחידות

מספר: הרבנית אסתר שטרנברג

ביום שני, כ' שבט, תשמ"ח, הרבנית חוותה בעיה רפואית, והרופאים רצו שהיא תלך לבית רפואה לעבור כמה בדיקות, אך הרבנית השיבה בתקיפות, שהיום היא אינה הולכת לבית רפואה.

הרבנית הוסיפה: "אני לא רוצה שתספרו לבעלי כלום היום, כיוון שלהיום מתוכננת יחידות כללית עבור האורחים שהגיעו לי' שבט, ואם אלך לבית רפואה בעלי יאלץ לבטל את היחידות בעוד שחסידיים רבים מצפים לה".

אני בטוחה שהרבנית לא הכירה אף אחד מהאורחים, ולא חשה עניין אישי עבור מישהו ספציפי בקהל הבאים לי' שבט. היא רק ידעה שהחסידיים מחכים ליחידות זו, וכיצד יכולה היא 'לקחת' מהם את הרבי בזמן שכזה. היא ידעה שבאם הרבי יידע שהיא אינה מרגישה טוב, הוא יבטל את היחידות והם יתאכזבו אכזבה גדולה. ולכן ויתרה על הטיפול הנצרך עבורה באותו ערב.

